

УДК 811.161.2'367

DOI 10.31654/2520-6966-2018-10f-91-203-212

Н. М. Пасіккандидат філологічних наук, доцент кафедри української мови
Ніжинського державного університету імені Миколи Гоголя

Прагматика односкладних особових речень у контексті лірико-психологічної прози Євгена Гуцала

У статті проаналізовані виражальні можливості односкладних особових речень, актуалізованих у лірико-психологічному контексті малої прози Євгена Гуцала. Означено-й узагальнено-особові конструкції розглянуті як засіб моделювання суб'єктивної модальності тексту, вербалізації індивідуалізованого внутрішнього світу ліричного героя та його узагальнених когнітивно-емотивних станів, формування текстової прогресії, ритміко-інтонаційної структури. Визначені способи включення односкладних особових речень в експлікацію стильових домінант ліризму, психологізму, медитативності.

Ключові слова: односкладне особове речення, синтаксичне моделювання, структурно-семантична модель, монологічне мовлення, внутрішня рефлексія, лірико-психологічна проза, стильова домінанта.

Велика кількість сучасних лінгвостилістичних досліджень спрямована на з'ясування прагматичної ролі синтаксичних засобів у художньому мовленні. Так, експресивне навантаження різних видів синтаксичних структур розглянуте в працях Л. Близнюк, Л. Голоюх, Н. Гуйванюк, І. Дегтярьової, Н. Дзюбишиної-Мельник, С. Єрмоленко, А. Загнітка, Т. Замкової, Ю. Калашник, М. Кокори, Н. Кондратенко, Н. Конопленко, Н. Ладиняк, Н. Морозової, Н. Сологуб, О. Тележкіної, В. Ткачука та інших учених. Усі вони однакові в тому, що синтаксис наділений особливими можливостями для відтворення складного світу авторського бачення, реалізації механізмів моделювання художньої дійсності, шляхів осмислення пізнаного й наповнення речення додатковою інформацією [4, с. 493].

Зокрема, у художньому мовленні оповідань і новел Євгена Гуцала такий потенціал експлікують односкладні особові конструкції, функціональний вектор яких спрямований на втілення стильової домінанти ліризму, медитативності й психологізму. Очевидно, що цілеспрямовано актуалізована й представлена в текстах система

вербальних ресурсів виявляє специфіку мовомислення митця, його когнітивні, психоемотивні й естетичні установки та пріоритети. Оскільки досі питання кореляції односкладних особових структур та авторської суб'єктивної модальності в текстах цього письменника залишалося поза увагою дослідників, тему розвідки вважаємо актуальною.

Мета статті – проаналізувати комунікативно-прагматичний потенціал односкладних особових структур, актуалізованих у лірико-психологічному контексті малої прози Є. Гуцала.

Літературознавці Т. Грачова, Л. Брюховецька, І. Дзюба, В. Дончик, М. Жулинський, Ю. Лукін, М. Лучицька, М. Навроцька (Мрищук), Н. Полохова, Л. Тарнашинська та інші слушно наголошують на таких стильових домінантах малих форм Є. Гуцала, як лірична сповідальність, активізація "авторського аналітичного начала", тяжіння до психологізму з розгорнутим рефлексуванням героїв, філософічність і медитативність [10, с. 22; 3, с. 100]. Переконливий реалізм із домінуванням лірико-рефлексивного струменя, суб'єктивістський вияв "соціальної результативності асоціальної людини" гармонійно корелює з мистецькими принципами антропоцентрично орієнтованого шістдесятництва, відповідно до яких письменник моделює картину світу "з досить чіткими антропокультурними параметрами буття" [10, с. 19].

Важливою для розуміння стильової палітри Є. Гуцала є думка Л. Тарнашинської про його мовомислення як "свідомість вголос", що демонструє тяжіння митця до чіткого окреслення власної життєвої позиції [11, с. 67]. Цю особливість художньої індивідуальності письменника підкреслює й М. Лучицька, указуючи, що авторська свідомість, тонкий психологізм, сповнений авторської присутності, есплікується в різних наративних моделях [5, с. 109]. Реалізація такої художньо-естетичної настанови вимагає відповідної мовленнєвої тактики на різних рівнях текстотворення, зокрема й синтаксичному. Функційно важливими в царині художньо-стильових акцентацій, на наш погляд, є продуктивно вживані в малій прозі Є. Гуцала односкладні особові структури, здатні створювати необхідну лірично-психологічну тональність, емоційно-рефлексивне тло, бути маркерами суб'єктивної модальності, формувати корельовану з настроєвою гамою ритмічну хвилю, реалізувати сугестивні впливи й інші комунікативні настанови автора.

У складний процес експлікації ліричної стильової домінанти активно включені односкладні означено-особові структури, передусім із предикатами у формі 1-ї особи однини. У цій структурно-

семантичній моделі виконавець дії або стану мислиться означено, заявлений формою дієслівного головного члена, але комунікативний і смисловий акцент спрямовується саме на дію або стан [2, с. 134–135]. Скажімо, у реченні **Ходжу по лісі, збираю конвалії** [1, с. 154] персональна визначеність дій корелює виключно з особою суб'єкта мовлення, причому лексична редукція виконавця постає джерелом динамічності й експресивності висловлювання, семантичної конденсації думки (пор.: **Я ходжу по лісі, збираю конвалії**, де актуалізується суб'єкт).

Цілком природно, що синтагматично текстове полотно представлене комбінацією двоскладних та односкладних означено-особових структур із Я-суб'єктом. Таке синтаксичне конструювання відповідає принципу мовної економії, результатом дії якого є лексичне усунення головного члена – назви діяча для уникнення мовної надмірності, напр.: **Тоді я наважуюсь, розкриваю уста і промовляю: "Вогонь..." Спершу прислухаюся до звуку свого голосу, дивуюся тому, що він тут так по-чужому, зовсім зайво обізвався, і ще вловлюю, як він затихає, зникає невідомо де, так і не зоставивши сліду, бо не зачепив нічию свідомість. Я намагаюся ще пригадати щось...** [1, с. 76]. Однак нам видається, що в контексті потужної лірично-психологічної тональності малої прози Є. Гуцала односкладні моделі функційно більш спроможні привернути увагу до особи зануреного в себе мовця, вивести ліричного героя, відповідно до принципу антропоцентризму, у центр зображення, наголосити на його фізичних і психічних станах, індивідуальних почуттях, переживаннях, як-от: **Коли отямлююсь – маю повний жмуток [конвалій. – Н. П.], а навколо стоїть чорна, похмура рать. Куди йти? Як повертатись? Набираю в груди повітря й кричу, луна голосу котиться й пропадає, а у відповідь – лише світле мовчання лісу. Йду в один бік – ні, не сюди, простую в протилежний – теж не туди. Намагаюся відшукати свої сліди – де зірвані конвалії, де їх найменше. Зрештою виходжу-таки на галяву...** [1, с. 154]. Попри лексичну редукцію суб'єкта дій і станів персоналізована ознака в них очевидна й, на наш погляд, більш інтимізована. Акцентовані дієслівні форми динамізують розповідь і, ампліфікуючись, у комплексі з підкресленими протиставними, часовими, наслідковими змістовими відношенням, питальною та зіставною інтонацією створюють ритмічний малюнок, що корелює зі станом розгубленості, тривоги ліричного героя.

Підкреслені синтаксичною односкладністю дії та стани постають тим інформаційним та емоційним центром повідомлення, який

об'єктивує факт перебування мовця всередині зображуваної дійсності, переживання її та осягнення миті буття одночасно з його плином [6, с. 14]. Фактичний матеріал щедро демонструє реалізацію означено-особових речень, спрямовану на відтворення перегуку подій і станів у природі й душі героя, на сенсорні, переважно візуальні, відчуття. Художня дійсність постає в багатстві поданих під кутом його зору образів, оцінок та асоціацій, напр.: *Зараз, коли згадую той ранок, добре бачу колючі розсипища роси на конюшині, намисто зі скляних кульок на лободі, кругле, наче кільця Сатурна, павутиння на терні* [1, с. 119]; *І знову прислухаюся до звуку, до тиші, що наступає по тому, і бачу, як погойдуються язики багаття* [1, с. 76]; ... *бачу своє дитинство. Цікаво приглядаюся до нього, й тепер, далеко, воно викликає в мені дивне відчуття радості і втіхи, та ще водночас і щасливого здивування. Лину поглядом на самісіньке дно, мене вабить той скупий блиск затонулого неба...* [1, с. 287].

Зазвичай акцентовані дієслова із семантикою сприйняття, мислення, руху, емоційних станів в означено-особових структурах Є. Гуцала розгортають цілі ланцюги індивідуалізованих спогадів емоційно схвильованого суб'єкта, пов'язаних із разючими, проникливими життєвими епізодами, скажімо: *Йду зимою зі школи, повертаюся аж із сусіднього села; березнева хурделиця в полі, мокрий сніг заліплює очі, шмагає по обличчю, попереду хоч би возник зблиснув у селі – й раптом крик іззаду. Жалібний, розпачливий – якась кішка, чи що? Йду швидше, біжу, біжу, вже, здається, утік, зупиняюся, прислухався – знову той самий крик. Зважившись, повертаюся назад – нічого* [1, с. 189]. Емотивну тональність, створювану лексико-семантичним наповненням, підсилює ритміко-інтонаційний малюнок експресивно насаженої розповіді, що складається внаслідок взаємодії багатьох чинників: синтаксичного сегментування, асиндетону, ампліфікації дієслів та предикативних частин, анафори, ритмічного збою, а також динамічним акцентування предикатів означено-особових конструкцій.

У текстотвірному плані специфічним чином актуалізована в означено-особових реченнях суб'єктність регулює спрямованість розгортання й сприйняття тексту. Постійний акцент на позиції ліричного Я забезпечує імпліцитну й експліцитну зв'язність тексту, задає тон художньо модельованої комунікативної ситуації. Іноді односкладна структура починає твір і перспективно окреслює розгортання подій у формі спогадів через індивідуальний досвід героя, систему його рефлексій. Такий, наприклад, початок новели "У сьайві на обрії":

Згадую село, в якому тоді ми жили, і в моїй уяві постають літні вечори, і душу мою повиває елегія смеркання [1, с. 98]. Зауважимо, що в тексті цього твору не так багато експліцитно заявлених форм Я-суб'єкта, однак на перший план виходить не подієвість, а авторські думки щодо епізодів життя та переживання.

Комунікативні стратегії розповідності й медитативності, заявлені в лірико-психологічній прозі Є. Гуцала, передбачають максимальну присутність мовної особистості, тому означено-особові речення поряд зі співвідносними двоскладними слугують своєрідним каркасом, що артикулює рецепції суб'єкта й сприяє втіленню стильової домінанти ліризму, як-от у новелі "Яблука з осіннього саду": **Виходжу в сад, прислухаюся <...> Тоді поспішаю, мацаю в непроглядній темряві <...> Витираю налляте солодом та осінньою стужою, – а потім пожадливо їм... Люблю яблука** [1, с. 36].

Естетично виразним, структурно й семантично функційним є також анафоричне чотирикратне вживання односкладної предикативної частини "**Пригадую, як...**" [1, с. 84–85] у складних реченнях на початку новели "Запах кропу". Згущення семантики ліричного Я, акцентування дій і станів мовця сприяє втіленню когнітивно-емоційної сфери героя. Окрім того, повтори акцентованих односкладністю ключових дієслів слугують основою для текстової прогресії, розгортання основних наскрізних мотивів, експлікації когнітивної, почуттєво-настрійової позиції ліричного героя [7, с. 143], напр.: **Малий, сиджу біля вікна і всього боюсь. Боюсь того, що проснувся, боюсь одчиненого вікна, великого місяця, причаєних хатин. А найбільше чомусь боюся дороги, та ще боюся заплющити хоч би на хвилюк свої очі** [1, с. 156].

Такі моделі беруть участь у реалізації настроєтворчої функції, що зумовлене насамперед прагненням письменника не розповідати про життя, а "відтворювати його так, як воно виникає, кожну мить наново і обов'язково в індивідуальному сприйнятті" [6, с. 14], напр.: **Отак іду кудись чи розмовляю, читаю чи пишу, як раптово вдарить мене щось у груди, сколихнеться в мені хвиля – і вже ні про що не можу думати, вже стоїть переді мною перший сніг...** [1, с. 148]; **Пробую зосередитись, пробую забути, але не в силі, бо навіть шкірою відчуваю чийсь присутність** [1, с. 143]. Прийом автокомунікації інтимізує мовлення, дає змогу героям ніби поговорити із самим собою, розгорнути внутрішній монолог із виразно маркованими особистісними нахилами, оцінками, уподобаннями, ціннісними пріоритетами.

Незаперечним лірико-психологічним і сугестивним потенціалом наділені означено-особові речення – внутрішні рефлексії з формами

2-ї особи однини наказового способу, як-от: **Встань, підійди, заговори, наче наказуєє собі** [1, с. 207]. Актуалізація конструкції не-власне прямої мови робить схильний до психоаналізу образ автора ще більш рельєфним, підвищує ступінь інтимізації повідомлення, оскільки розмова із самим собою ніби оголює внутрішні стани, почуття, оцінки героя.

Моделюванню рефлексійного характеру оповіді сприяють і односкладні частково узагальнено-особові структури, джерелом виражальних можливостей яких є умовність семантичної диференціації лексично не представленою суб'єкта, що комунікативно наближає названу реченням ситуацію до кожного, хто сприймає інформацію [9, с. 240]. Включені в процес синтаксичного конструювання суб'єктивно маркованих спогадів, розповідей, інтимізованих описів душевного стану, міркувань щодо вчинків, форми 2-ї особи однини зазнають семантико-синтаксичної транспозиції, унаслідок чого починають виражати узагальнення щодо повторюваних, типових дій або станів ліричного героя, як-от: *Буває, **станеш і, ледь дихаючи, стоїш і наслухаєш, як живе ніч, як живе темрява*** [1, с. 226]. Зосереджений і відсторонений оповідач намагається за допомогою чуттів інтуїтивно вловити істину, осягнути світ і самого себе, і в його судженнях проглядає діалектична єдність конкретного й загального.

Подібний спосіб художнього моделювання дійсності показовий для багатьох аналізованих текстів автора. Розраховуючи на адекватне сприйняття алюзій, апелюючи до фонових знань реципієнта, його когнітивно-діяльнісної та емотивної сфер, письменник змушує уявляти зображувані події як відомі й уже пережиті. Намагання передати особисте набуває узагальненої форми й переносить ці емпатичні стани на всіх і кожного зокрема. За такого сприймання семантичний обсяг тексту розширюється, напр.: ***І біжиш до сусідньої берези – може, тут націдилось більше? Проте й тут лише на самому денці блищить. І ти починаєш чекати. Позираєш на швидкі хмари, дивишся в глибину лісу, а сам тільки про те й думаєш, чи не пора пити березовий сік <...> Замазуєш, щоби сік марно не стікав із беріз. Потім береш обидва кухлики в руки і йдеш додому. Несеш той сік і шкодуєш, що забув прихопити з собою пляшку чи глечик, тоді б не розхлюпувалось, тоді б усе зміг донести. Й чим далі відходиш од лісу, тим дужче починає кортіти надпити хоч із одного кухлика, та ти наказуєш собі терпіти...*** [1, с. 221]. Як бачимо, у семантично транспонованому узагальненому суб'єкті предикації, незалежно від лексично експлікованої чи імплікованої форми, проглядає особистісне ліричне начало,

"свобода самовираження, послідовна художньо-естетична настанова писати тільки про те, що суголосне власному світовідчуттю" [10, с. 25].

Своєрідне "прошивання" оповіді персоналізованими односкладними й двоскладними реченнями забезпечує зв'язність, стильову й художньо-естетичну гомогенність тексту через постійне оприявлення дій, станів та оцінок ліричного героя, через його ментальну сферу й манеру пізнавати світ і себе.

Урізноманітнення суб'єктивізовано-ліричних форм викладу в монологічному авторському мовленні забезпечують узагальнено-особові речення з предикатами у формі 2-ї особи множини, які розширюють коло денотатів до невизначеного загалу без часових і просторових обмежень. Така контекстуальна семантико-синтаксична модифікація уможлиблює вербалізацію власної когнітивно-емотивної сфери з одночасним асимілюванням її в особистісний простір адресатів, проектуванням емотивно-рефлексивних станів інших осіб, напр.: *Оглядаєтесь по боках, намагаєтесь запримітити щось, але ніде нічого, тільки похмурі куці, невеселе гілля низько понахилилося, тьмяні якісь закутки...* [1, с. 142].

Конструктивна роль узагальнено-особових речень, як і означено-особових, виявляється в здатності виділяти опорні дієслівні форми – носії динамічної ознаки, розгортати розповідь через відтворення спогадів, етапності подій, зосередження уваги на процесах і станах, важливих для повідомлення з погляду ліричного героя, ритмізувати мовлення, що простежуємо, зокрема, і в новелі "Живе кільце": *А зігнешся й принохаєшся, то почуєш, як пахне холодною землею, ще неживою, ще непривітною. <...> Спускаєшся донизу, йдеш по снігу, глибоко вгрузаєш <...> Отак ідеш і відчуваєш <...> Підходиш до них [граків. – Н. П.] усе ближче й ближче <...> Підводиш угору руки, махаєш ними, наче хочеш тим рухом налякати птахів <...> Зупиняєшся й стежиш <...> Повертаєш назад до села по своїх слідах...* [1, с. 218–219]. Акцентовані дієслова в односкладних особових предикативних частинах є тими ключовими динамічними й когнітивними центрами, що позначають логіку руху думки мовця, зв'язують зримі пейзажні картини з рефлексіями героя, передбачають і спрямовують експлікацію інформації: *В ці дні тільки й дивишся, що на цвіт. Помічаєш його скрізь – на грядках, на узбіччях, у якомусь захаращеному сміттям рову побачиш на кволі стібельці різнобарвне буяння, або ж на балконі міського будинку – жовтим там вабить зір, синім чи фіолетовим. 1 неодмінно звертаєш увагу на тих людей, що несуть із собою квіти*

<...> *І тоді думаєш, а може, й справді люди вирішили остаточно прилучитися до почуттів, злагоди й терплячої мудрості оцього велетенського, розмаїтого світу квіток, навчитися в них особливого саморозуміння, перейняти їхній смисл наземного буття?* [1, с. 146–147]. Такий спосіб актуалізації односкладних особових структур забезпечує реалізацію гуцалівського принципу зображення дійсності – від внутрішньої статичності (роздуму, рефлексії, споглядання природи) до внутрішнього сплеску ("осяяння") та динамічності, експресії в душі героя [8, с. 415].

Отже, актуалізовані в малій прозі Є. Гуцала односкладні особові речення, передусім означено- й узагальнено-особові, включені в механізм вербалізації суб'єктивної модальності, індивідуалізованого внутрішнього світу ліричного героя та його узагальнених когнітивно-емотивних станів, визначають характер текстової прогресії, формують ритм та емоційно-оцінну тональність висловлення, експлікують стильові доміанти ліризму, психологізму, медитативності. У перспективі уваги потребує дослідження ролі інших моделей односкладних речень у втіленні провідних філософсько-естетичних засад художнього мовлення Є. Гуцала.

Література

1. Гуцало Євген. Твори: в 5 т.; вст. слово В. Плюща. Київ: Дніпро, 1996. Т. 1: Оповідання, новели. 454 с.
2. Дудик П. С. Синтаксис української мови: підруч. Київ: ВЦ "Академія", 2010. 380 с.
3. Жулинський М. Г. Наближення: літературні діалоги. Київ: Дніпро, 1986. 278 с.
4. Загнітко А. П. Теоретична граматики української мови. Синтаксис: монографія. Донецьк: ДонНУ, 2001. 662 с.
5. Лучицька М. Прояви свідомості автора в наративі великої прози Євгена Гуцала. *Рідний край*. 2013. № 2. С. 106–115.
6. Навроцька (Мришук) Н. П. Мала проза Євгена Гуцала. Поетика жанру: автореф. дис. ... канд. філол. наук: 10.01.01 / Національний педагогічний ун-т ім. М. П. Драгоманова. Київ, 2001. 19 с.
7. Пасік Надія. Лінгвістичний аналіз тексту: навч. посіб. Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2003. 207 с.
8. Подлісецька Ольга. Імпресіоністичні тенденції у неореалістичних новелах Є. Гуцала та А. Колісниченка. *Мова і культура*. 2013. Вип. 16. Т. 3. С. 411–416.
9. Сучасна українська мова. Синтаксис: підруч. / за ред. А. К. Мойсієнка. Київ: Знання, 2013. 238 с.
10. Тарнашинська Людмила. Антропологічні практики повсякдення: людина як психологічна цілісність. *Слово і Час*. 2017. № 1. С. 18–36.

11. Тарнашинська Людмила. Українське шістдесятництво: аберація явища у постмодерному прочитанні. *Слово і Час*. 2006. № 3. С. 59–71.

References

1. Hutsalo Yevhen. *Tvory: v 5 t.* Kyiv: Dnipro, 1996. T. 1: *Opovidannia, novely / vst. slovo V. Pliushcha*. 454 s.
2. Dudyk P. S., Prokopchuk L. V. *Syntaksys ukrainskoi movy: pidruch / P. S. Dudyk*. Kyiv: Akademiia, 2010. 380 s.
3. Zhulynskiy M. H. *Nablyzhennia: literaturni dialohy*. Kyiv: Dnipro, 1986. 278 s.
4. Zahnitko A. P. *Teoretychna hramatyka ukrainskoi movy. Syntaksys: monohrafiia*. Donetsk: DonNU, 2001. 662 s.
5. Luchytska M. *Proiavy svidomosti avtora v naratyvi velykoi prozy Yevhena Hutsala. Ridnyi kraj*. 2013. № 2. S. 106–115.
6. Navrotska (Mryshchuk) N. P. *Mala proza Yevhena Hutsala. Poetyka zhanru: avtoref. dys. ... kand. filol. nauk: 10.01.01 / Natsionalnyi pedahohichnyi universytet im. M. P. Drahomanova*. Kyiv, 2001. 19 s.
7. Pasik Nadiia. *Linhvistychnyi analiz khudozhnogo tekstu: navch. posib*. Nizhyn: Vyd-vo NDU im. M. Hoholia, 2003. 207 s.
8. Podlisetska Olha. *Impresionistychni tendentsii u neorealistychnykh novelakh Ye. Hutsala ta A. Kolisnychenka. Mova i kultura*. 2013. Vyp. 16. T. 3. S. 411–416.
9. *Suchasna ukrainska mova. Syntaksys: pidruch. / za red. A. K. Moisiienka*. Kyiv: Znannia, 2013. 238 s.
10. Tarnashynska Liudmyla. *Antropolohichni praktyky povsiakdennia: liudyna yak psykhologichna tsilisnist*. *Slovo i Chas*. 2017. № 1. S. 18–36.
11. Tarnashynska Liudmyla. *Ukrainske shistdesiatnytstvo: aberatsiia yavlyshcha u postmodernomu prochyttanni*. *Slovo i Chas*. 2006. № 3. S. 59–71.

Н. М. Пасик

кандидат филологических наук, доцент кафедры украинского языка
Нежинского государственного университета имени Николая Гоголя

Прагматика односоставных личных предложений в контексте лирико-психологической прозы Евгения Гуцало

В статье проанализированы выразительные возможности односоставных личных предложений, актуализированных в лирико-психологическом контексте малой прозы Евгения Гуцало. Определенно- и обобщенно-личные конструкции рассмотрены как средство моделирования субъективной модальности текста, вербализации индивидуализированного внутреннего мира лирического героя и его обобщенных когнитивно-эмотивных состояний, формирования текстовой прогрессии, ритмико-интонационной структуры. Определены способы включения односоставных личных предложений в экспликацию стилевых доминант лиризма, психологизма, медитативности.

Ключевые слова: односоставное личное предложение, синтаксическое моделирование, структурно-семантическая модель, монологическая речь, внутренняя рефлексия, лирико-психологическая проза, стилевая доминанта.

N. M. Pasik

PhD in Philology, Associate Professor at the Ukrainian language department
at Nizhyn Mykola Hohol State University

**Pragmatics of One-Member Personal Sentences in the Context of Lyrical
Psychological Prose by Yevhen Hutsalo**

The article analyzes the expressive possibilities of one-member personal sentences, actualized in the lyrical-psychological context of the small prose by Yevhen Hutsalo. Defining and generalizing personal constructions are considered as a means of modeling the subjective modality of the text, verbalization of the individualized inner world of the lyrical character and his generalized cognitive-emotional states, formation of text progression, rhythmic-intonational structure. The ways of inclusion of one-member personal sentences in the formation of stylistic dominants of lyricism, psychology, meditateness are determined.

Key words: *one-member personal sentence, syntactic modeling, structural-semantic model, monologue speech, internal reflection, lyrical-psychological prose, stylistic dominant.*